

Poruchy vnitřního prostředí

Poruchy objemu, osmolarity a tonicity
Etiopatogeneze jednotlivých poruch

Homeostáza

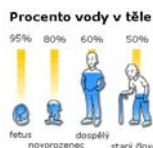
- vnitřní prostředí (nitrobuňkové a v okolí buněk) není totožné se zevním prostředím
 - vnitřní prostředí = extracelulární a intracelulární tekutina
- jeho vlastnosti jsou takové, aby umožňovalo optimální fungování organismu
- regulační mechanismy zajišťují, že bez ohledu na měnící se zevní podmínky, vnitřní prostředí zůstává stabilní
 - regulace oběhu, dýchání, ledvin, GIT, endokrinních žláz
- stabilita parametrů vnitřního prostředí = **homeostáza**
 - objem
 - osmolarita
 - koncentrace iontů
 - teplota
 - pH
- složení tělesných tekutin je výslednicí mezi přítokem (resp. tvorbou) a odtokem látek (tj. bilancí)
- poruchy bilance jednotlivých látek
 - deplece – nedostatek/ztráty neúměrné potřebám
 - retence – převaha příjmu/tvorby nad odvodem

2

Kompartmenty těl. tekutin

- voda je v organismu rozdělena do několika oddílů:

- (1) intracelulární tekutina (ICF)
 - 2/3 celkové vody
- (2) extracelulární tekutina (ECF)
 - 1/3 tělesné vody
 - intersticiální tekutina (ISF)
 - obklopuje buňky, ale necirkuluje, cca 3/4 ECF
 - intravaskulární tekutina (IVT, tj. plazma)
 - cirkuluje, cca 1/4 ECF
 - transcelulární tekutina
 - tekutina mimo ESF a IVT (1-2 litry)
 - cerebrospinální tekutina, komorová voda oka
 - trávicí šťávy (žaludek, pankreas, žluč)
 - hlen
 - synoviální tekutina
 - event. tekutina v peritoneálním a pleurálním prostoru

3

Rozdělení vody v těle

celk. tělesná voda ~45 litrů (60 – 65% hmotnosti)	extracelulární tekutina ~15 litrů (20 -23% hmotnosti)	plazma ~3 litry (4% hmotnosti)
		intersticiální tekutina ~12 litrů (16% hmotnosti)
	intracelulární tekutina ~30 litrů (40 - 45% hmotnosti)	

Denní bilance vody

příjmy		ztráty	
metabolismus	0.5l	močí	1 - 2l
pití	1l	stolicí	0.1l
potrava	1l	odpařováním	0.6 – 0.8l
		dýcháním	0.5l
celkem	2.5l	celkem	2.5l

5

Osmolarita a tonicita

- voda tvoří v organismu zákl. prostředí v němž jsou rozpuštěny další soluty
 - cca 200 molekul vody / 1 molekulu solutu
- osmolarita** (mmol/l)
 - osmotický tlak v jednom litru rozpouštědla
 - je přímo úměrná počtu rozpuštěných částic v roztoku daného objemu
 - normální rozmezí **290 ± 10 mmol/l**
 - všechny kompartmenty musí být osmotické rovnováže
 - s výjimkou přechodných změn a patologických stavů
 - nejvýznamnější osmoticky aktivní látky
 - glukóza, močovina, albumin
 - ionty (Na, K, Cl, fosfáty, bikarbonát, ...)
- tonicita** = elektrolytové (iontové) složení těl. tekutin
 - objem ECF je proporcionální celkovému obsahu Na⁺

6

Odhad osmolarity krve

$$-\text{osmolarita} = 2 \times ([\text{Na}^+] + [\text{K}^+]) + 5$$

$$-\text{osmolarita} = 2 \times [\text{Na}^+] + [\text{glukóza}] + [\text{urea}]$$

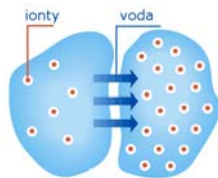
7

Iontové složení tělesných tekutin

Elektrolyty	Plasma, (mEq/L) [molarita]	Intersticiální tekutina (mEq/L)	Intracelulární tekutina (mEq/L)
Na ⁺	142	145	10
K ⁺	4	4	160
Ca ²⁺	5	5	2
Mg ²⁺	2	2	26
Kationy celkové:	153	156	198
Chloridy	101	114	3
Bikarbonáty	27	31	10
Fosfáty	2	2	100
Sulfáty	1	1	20
Org. kyseliny	6	7	
Proteiny	16	1	65
Anionty celkové:	153	156	198

Výměna látek mezi ICT a ECT

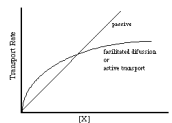
- ICF a ECF jsou odděleny buněčnými membránami
 - bílkoviny membrán zaručují, že membrány jsou **permeabilní pro vodu** (difuzi)
 - naopak **permeabilní pro ionty** je s výjimkou K⁺ prakticky nulová
 - otevření iontových kanálů je řízené
- pohyby vody dovnitř (ven) do (z) buněk mění jejich velikost (roztahují se resp. kontrahují)
- osmóza** se objevuje, pokud vzniká gradient nepropustného solutu přes membránu permeabilní pro vodu
 - v buňkách se objevují osmotické toky, pokud vzniká osmotický gradient mezi ICT a ECT
- v celém těle jsou tyto kompartmenty vždy v osmotické rovnováze přesto, že složení tekutin je v těchto kompartmentech velmi odlišné
- přidání nebo odebrání solutů jednomu nebo několika tělesným kompartmentům povede k k narušení osmotické rovnováhy a k výměně vody mezi ICF a ECF

9

Membránové transportní mechanismy

- typy transportů
 - prostá difuze
 - usnadněná difuze
 - osmóza
 - iontový kanál
 - aktivní pumpa
- membránové transporty jsou řízeny silami, které působí na úrovni membrány
 - na molekulu může působit více sil najednou (koncentrační a napěťový gradient)
 - pohyb vody je řízen jak tlakovým, tak osmotickým gradientem
 - množství vody, které se přesune během osmózy ovlivňuje objem buňky

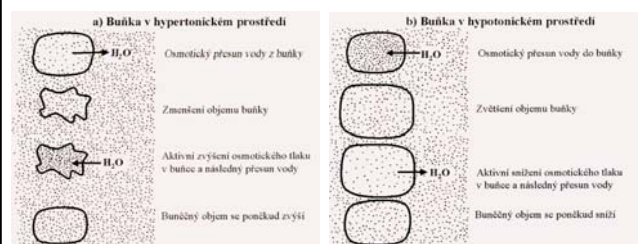
10

Membránové transporty jsou řízeny silami působícími na úrovni membrány

Typ transportu	Rozdíly v	Síla
difúze	koncentraci	koncentrační gradient
elektrický proud	napětí (voltage)	napěťový gradient
filtrace	hydrostatickým tlaku	tlakový gradient
osmóza	osmotickým tlaku	osmotický gradient

11

Reakce buňky na změny osmotického tlaku

12

Regulace objemu a osmolarity

- osmolarita se reguluje vodou
 - osmoreceptory v hypotalamu → produkce ADH a vyvolání pocitu žízně → transport ADH do zadního laloku hypofýzy → resorpce vody v ledvině

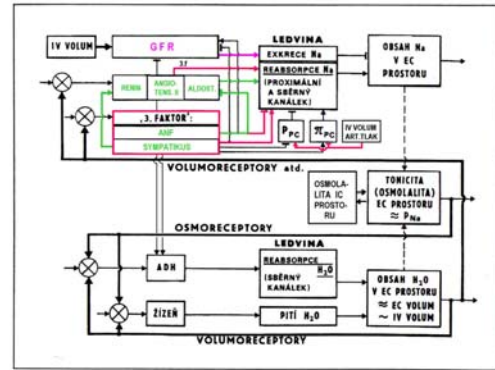

- cirkulující objem se reguluje sodíkem
 - regulace je vázána na detekci a změny krevního tlaku
 - baroreceptory ve vysoko- a nízkotlakém řečišti → aktivace sympatoadrenálního systému, RAAS a ANF → vazokonstrikce a retence Na⁺

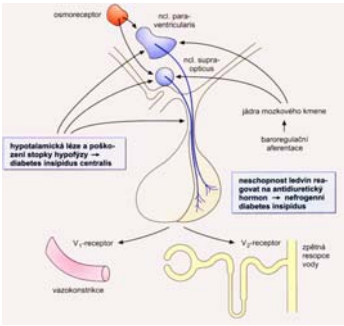
13

Regulace volumnu a osmolarity

14

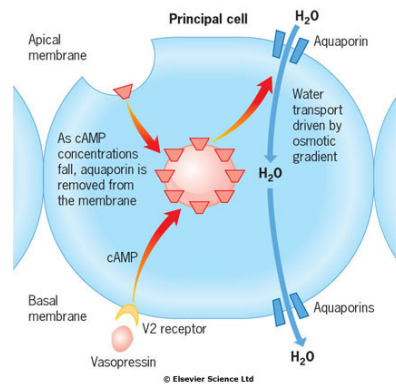
Osmorecepce - ADH

- vzestup osmolarity plazmy vede ke zmenšení objemu buněk v osmoreceptorech hypotalamu
 - sekrece ADH
 - stimulace ADH receptoru V2 způsobuje (prostřednictvím cAMP) inzerci aquaporinu do apikální membrány, což umožní transport vody podél osmotického gradientu ve sběrném kanálku nefronu
 - navození pocitu žízně
 - cestou n. glossofaryngeus – snížení produkce slin, suchost sliznic
- dalšími stimulatory sekrece ADH jsou
- pokles efektivního cirkulačního objemu (zvýšená hladina AT II)
 - stres, bolest, strach, sexuální vzrušení
 - dopamin, nikotin, hypoxie, hyperglykémie, některé léky
- tlumení sekrece ADH
- hypervolemie, hypoosmolarita, ADH (zpětnovazebně)
 - enkefaliny, glukokortikoidy, alkohol

15

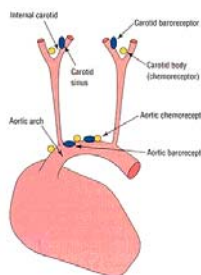
Působení ADH

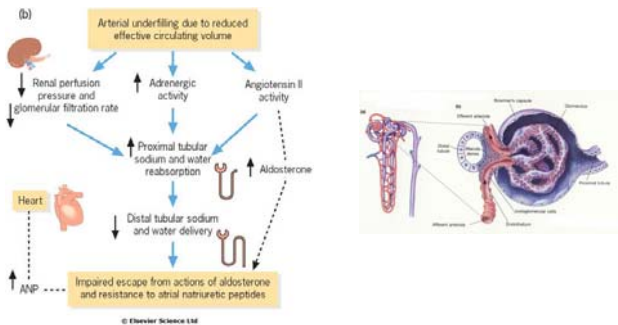
16

Barorecepce

- baroreceptory
 - vysokotlaké řečiště
 - oblouk aorty a karotický sinus
 - aktivace sympatiku a posláze RAAS
 - macula densa ledvin
 - produkce reninu
 - nízkotlaké řečiště
 - srdeční předsině
 - produkce ANF
- při větších změnách objemu se aktivuje též ADH

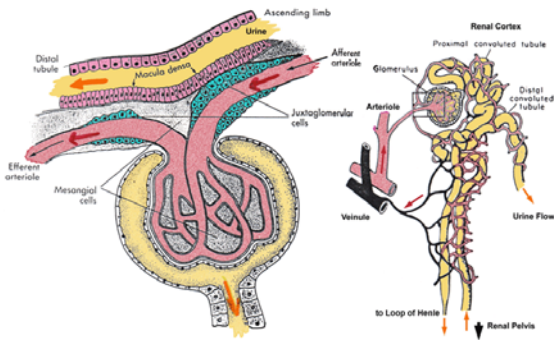

Mediátory regulace tlaku/objemu

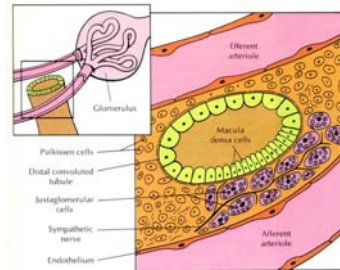
18

Juxtaglomerulární aparát (JGA)

19

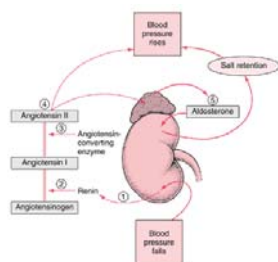
Produkce reninu v ledvině

20

- regulována 3 faktory
 - (1) systémově prostřednictvím sympatické inervace JG-bb.
 - tlak detekován centr. baroreceptory
 - (2) při poklesu tlaku v a. afferens glomerulu
 - tlak detekován JGA
 - (3) při poklesu konce NaCl v dist. tubulu
 - koncentrace detekována buňkami macula densa

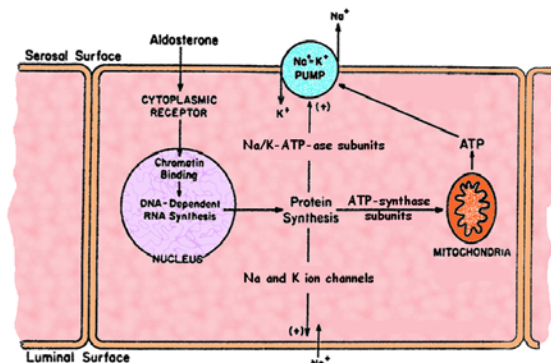
RAAS – hlavní mechanismus regulace tlaku a objemu

- renin štípe angiotensinogen na angiotensin I (AT I), ten je dále účinkem konvertujícího enzymu (ACE) štěpen na AT II
- hl. efekty AT II:
 - vazokonstrikce
 - ↑ reabsorpce Na v prox. tubulu
 - aktivace dřeně nadledvin k produkci aldosteronu a jeho prostřednictvím ↑ reabsorpce Na v dist. tubulu

21

Regulovaná reabsorpce Na⁺

22

Objemová a osmotická bilance

- poruchy objemu a osmolarity jsou v klinických podmínkách úzce spojeny
- možné stavy z hlediska objemu
 - normovolémie
 - hypervolémie
 - hypovolémie
- relativní poměr mezi příjmem či ztrátami solutů na jedné straně a vody na straně druhé určí hodnotu osmolarity
 - isoosmolarita
 - při větším příjmu vody než solutů nebo po větších ztrátách solutů než vody
 - hypoosmolarita
 - při větší retenci solutů než vody nebo po větších ztrátách vody než solutů

23

Kombinace poruch volumu a tonicity v ECT

		TONICITA		
		↓	–	↑
VOLUM	↑	① Tělo dostává (zadržuje) převážně H ₂ O NEKONFLIKTNÍ Na H ₂ O	② Tělo dostává (zadržuje) převážně isoosmolární tekutinu Na H ₂ O	③ Tělo dostává (zadržuje) převážně Na KONFLIKT, KOMPROMIS Na H ₂ O
	–	④ NEPRAVDĚPOD. Na H ₂ O	⑤ Na H ₂ O	⑥ NEPRAVDĚPOD. Na H ₂ O
	↓	⑦ Tělo ztrácí převážně Na KONFLIKT, KOMPROMIS Na H ₂ O	⑧ Tělo ztrácí převážně isoosmolární tekutinu Na H ₂ O	⑨ Tělo nedostává (ztrácí) převážně H ₂ O NEKONFLIKTNÍ Na H ₂ O

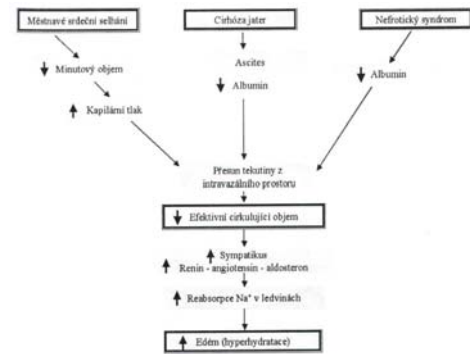
24

Hypervolemické stavy

- kapacita ledvin pro vylučování vody je natolik velká, že ani extrémní zátěž vodou při zdravých ledvinách nevede k retenci tekutin v extracelulárním prostoru
- ledviny dokážou vyloučit i velká kvanta sodíku (kapacita však může být překonána v extrémních případech)
- retence vody může být způsobena:
 - (1) přesunem tekutiny z intravazálního prostoru do intersticia a následnou "falešnou" signalizací sníženého efektivního objemu
 - (2) retence sodíku a vody ledvinami
 - primární nemoci ledvin
 - zvýšené hladiny faktorů regulujících vylučování sodíku a vody v ledvinách

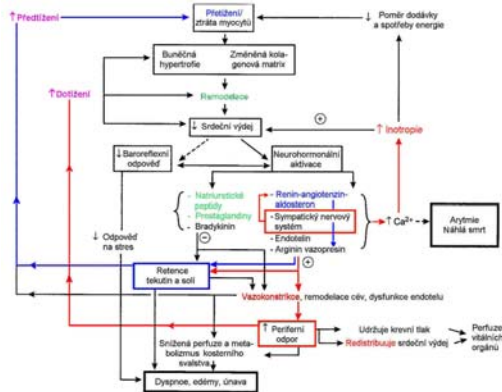
25

Přesun tekutiny z krve do intersticia

26

Příklad = srdeční selhání

27

Typy hypervolemie

- podle toho jak je provázána retence vody změnami osmolarity rozlišujeme:
 - hyperhydratace hypo- až isoosmolární
 - tělo dostává (zadržuje) převážně vodu
 - infuze glukózových roztoků (5% glukoza se spotřebojuje, zbude voda)
 - nefrotický sy (ztráta bílkovin močí)
 - cirhóza (nedostatečná produkce bílkovin)
 - psychogenní polydipsie
 - syndrom nepřiměřené produkce ADH
 - selhání srdce
 - renální oligo/anurie při selhání ledvin
 - hyperhydratace hyperosmolární
 - tělo dostává (zadržuje) převážně Na⁺
 - masivní příjem Na⁺ (např. pití mořské vody nebo nadm. solení)
 - nadprodukce mineralokortikoidů (Connův syndrom)
 - akutní nemoci glomerulů a oboustranná parench. onem. ledvin s chronickou ledv. nedostatečností (GFR < 10 mL/min)

28

Důsledky hypervolemie

- zvýšené předtížení levé komory → zvýšený srdeční výdej (CO)
- $\uparrow CO \times \text{perif. odpor} = \uparrow \text{arteriální tlak}$
 - \uparrow hydrostatický kapilární tlak vede k filtraci tekutiny do IC prostoru → edém

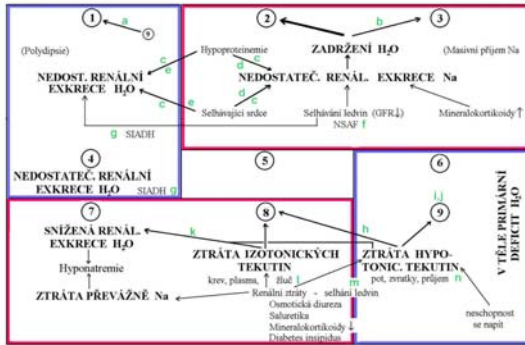
29

Hypovolemické stavy

- příčinou je negativní bilance vody
 - ta je ale prakticky vždy spojena s bilancí sodíku
 - snížení objemu vody v ECT je zpravidla spojeno i s poklesem celkového množství sodíku
- (1) dehydratace hypoosmolární
 - tělo ztrácí převážně Na⁺
 - aliment. nedost. solí v kombinaci se ztrátami
 - přím. nedostatek mineralokortikoidů (Addisonův syndrom)
 - renální ztráty solí:
 - polyurie při akutním selhání ledvin
 - ztráta hypotonických tekutin
 - osmotická diuréza
 - tlaková diuréza u extrémně \uparrow TK
 - Barterův syndrom
- (2) dehydratace izoosmolární
 - ztráta krve nebo plazmy, popáleniny
 - punkce ascitu
 - těžký průjem (jinak hyperosmolární dehydratace)
 - žlučový dren, píštěle
 - únik do intersticia nebo 3. prostoru
 - pankreatitida
- (3) dehydratace hyperosmolární
 - tělo ztrácí převážně vodu
 - zvracení
 - průjem
 - pocení
 - hyperglykémie u diabetes mellitus
 - diabetes insipidus (centrální i nefrogenní)
 - polyurie při akutním selhání ledvin

30

Přehled poruch volumu a tonicity včetně příčin

31

Vysvětlivky k obrázku:

- a – přehnaná kompenzace hyperosmolality (stav 9) vodou
- b – kompromis pomocí ADH: hypervolemie nestoupá při značném vzestupu NaEC tak výrazně, aby se udržela izosmolalita
- c – pokles efektivního krevního volumu
- d – tři faktory retence Na (GFR, aldosteron, 3. faktor)
- e – pomocí ADH
- f – nesteroidní antiflogistika (acetylosalicylová kyselina, salicylát sodný, fenacetin, paracetamol) tlumí ochranné prostaglandiny v ledvině → pokles GFR
- g – SIADH (syndrom of inappropriate secretion of antidiuretic hormone) je klinicky euvolemický, subklinicky hypervolemický
- h – pomocí žízně a ADH, předpokládá se ovšem i jistá ztráta soli
- i – ačkoliv může být dehydratace těla při ztrátě hypotonických tekutin značná, pokles cirkulujícího volumu bývá při ní zanedbatelný (čistá ztráta vody hrazena z 90% nikoliv z cirkulujícího objemu)
- j – je-li ztráta vody o dost vyšší než ztráta soli, může být snížení NaEC provázeno zvýšením PNa
- k – organismus masivně ztratil sůl i vodu, rychlou zpětnou vazbou přes žížeň a ADH se však v této extrémní situaci snaží zachovat spíš objem, což se mu zdaří jen zčásti, a ještě za cenu hypotonie (opět kompromis); ztráty soli jsou zde hrazeny pouze pitím
- l – Na v moči < 10 mmol/L
- m – Na v moči > 20 mmol/L – příčinou ztráty Na je moč sama
- n – při malém objemu moče Na v moči > 600 mmol/L

32

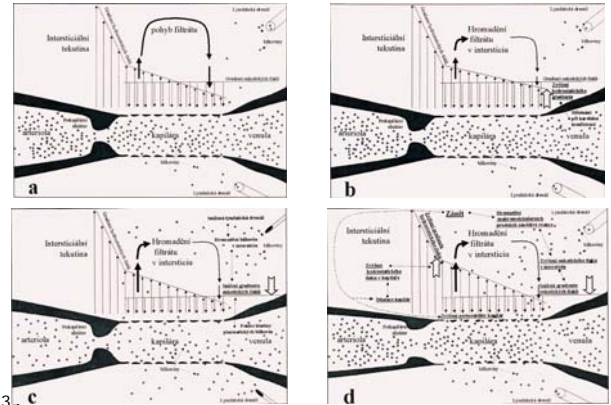
Edém

- mezi intravaskulární a extravaskulárním kompartmentem probíhá neustálá výměna tekutin
 - pohyb vody, elektrolytů a nízkomolekulárních látek je řízen:
 - hydrostatickým tlakem
 - onkotickým tlakem
 - permeabilitou cév
- edém
 - nárůst objemu tekutiny v intersticiálním prostoru
 - lokalizovány
 - generalizovány
 - příčiny
 - ↑ filtrační tlak
 - arteriální dilatace
 - konstrikce venul
 - venostáza, obstrukce
 - ↓ onkotický tlak plazmy
 - hypoproteinemie
 - akumulace osmoticky aktivních látek v tkáni
 - ↑ kapilární permeabilita
 - prozánetlivé mediatory (histamin, bradykinin, substance P)
 - ↓ lymfatická drenáž
 - ucpání při infekci
 - stp, lymfadenektomii

33

Patogeneze edémů

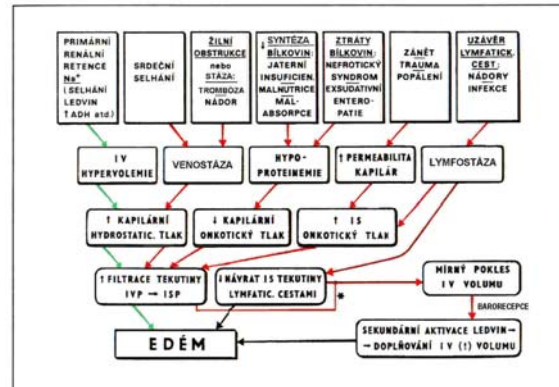
34

Vysvětlivky:

- a – normální stav
- b - edémy při zvýšení hydrostat. tlaku
- c - edémy při snížení onkotického tlaku
- d - edémy při zánětu

35

Edematózní stavy - přehled

36